ЧРЕЗ
СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД
ВТД № 20251001000706, ТО, 11 с-в

ДО
ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД

КАСАЦИОННА ЖАЛБА

От:
„Елан ЛТД 11“ ЕООД, ЕИК: 206297806, със седалище и адрес на управление: град София, р-н „Младост“, бул.“Александър Малинов“ № 80, вх.Б, ет.3, ап. 4,
чрез адвокат Ангелина Тодорова – САК,
съдебен адрес: гр.София, ул. „Позитано“ № 39, тел.: 02/8580201.

Срещу:
Решение № 558/11.11.25г. по т.д. № 20251001000706 по описа на САС, 11 търговски с-в.

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ

От името на доверителя ми „Елан ЛТД 11“ ЕООД обжалвам изцяло въззивното решение на Софийския апелативен съд, което представлява неправилен, необоснован и постановен в противоречие с доказателствата съдебен акт. Първоинстанционното решение е правилно, убедително и юридически издържано, основано на задълбочен анализ на доказателствата, на принципите, които уреждат доказателствената сила на частните документи, и на задължението на кредитора да докаже вземането си, от което твърди активната си легитимация. Въззивният съд неправилно е оценил доказателствата и е заменил липсата на факт с предположения, което прави крайния съдебен акт необоснован и незаконосъобразен.

Първоинстанционният съд ясно и категорично е установил по делото, че договорът за покупко-продажба от 15.12.2020 г. и приемо-предавателният протокол от същата дата представляват неистински частни документи, които не са подписани от лицето, посочено в тях като автор. Съдебно-графологичната експертиза е дала категорично заключение, че подписите не произхождат от управителя, което

обстоятелство е правно решаващо. Липсата на автентичен подпис означава липса на каквото и да било волеизявление от страна на дружеството, а правната доктрина и съдебната практика са категорични, че сделката се поражда единствено от воля. Не може да се говори за сключен договор, когато липсва изявление за сключването му. Именно поради това първата инстанция напълно правилно приема, че тези документи следва да бъдат изключени като неистински и не могат да породят правни последици.

Съдът на първа инстанция подробно е разяснил, че дори да се обсъжда хипотеза на действие от лице без представителна власт, такава възможност отсъства, защото никъде по делото няма данни кое лице фактически е подписало процесните документи. След като не е установено кой е подписал договора и протокола, не може да се приложи правната конструкция на последващо потвърждаване. Потвърждаване е възможно само при ясно установено действие на определено лице, което действително е проявило някаква воля, макар и без правомощия. В настоящия случай липсва не само представителна власт, но липсва и самото действие. Това е фундаментална липса, която въззивният съд изцяло е игнорирал, като необосновано е приел, че договор все пак съществува, макар и с липсващ автор и липсващ подпис.

Първата инстанция правилно е установила и невъзможността счетоводните записи да заместят липсващата сделка. Съдът подробно излага, че счетоводните книги не могат да докажат съществуване на договорно правоотношение. Те не представляват източник на правна воля и служат единствено за вътрешно отчитане. Съдът приема, че записването на активи без наличен първичен документ е нередовно, като подобен запис не може да създаде правно задължение. Съдът заема напълно обоснованата позиция, че счетоводното отразяване в конкретния случай не може да се тълкува като признание или потвърждение на несъществуваща сделка, защото това би противоречало на основни правни принципи. Счетоводството следва документите, а не ги създава, и когато първичният документ е неистински, всяко последващо осчетоводяване остава без правно значение.

Първоинстанционният съд не се е ограничил само до анализ на счетоводните книги, а е разгледал и фактурата, върху която молителят основава претенцията си. Съдът отбелязва, че фактурата е частен свидетелстващ документ и сама по себе си не създава задължение, още повече когато се основава на сделка, която не е доказана. Фактурата следва договора, а не обратното. Въззивният съд необосновано е придал самостоятелна тежест на фактурата, като дори е възприел частичните плащания като доказателство, че задължението съществува. Този подход игнорира принципа, че основанието на плащане трябва да бъде доказано, а не предполагаемо.

Първата инстанция е подходила правилно и към ключовия въпрос за активната легитимация на молителя. Съдът ясно е посочил, че молителят не се легитимира като

кредитор, защото не е доказал да има вземане към ответника. Съдът подчертава, че не е достатъчно просто да се твърди съществуването на задължение. То трябва да бъде доказано по основание и размер чрез годни, достоверни доказателствени средства. При липса на доказана сделка, липсва и основание за вземането, а при липса на вземане молителят не може да иска откриване на производство по несъстоятелност. Това е фундаментален правен извод, който въззивният съд е игнорирал, като е преминал към обсъждане на финансовото състояние на дружеството, без преди това да установи дали изобщо съществува валидно и изискуемо задължение. Така въззивният съд е допуснал сериозно нарушение, което опорочава целия акт, тъй като той стъпва върху фактическо основание, което не съществува.

Първата инстанция е подчертала още нещо изключително важно: че всяко изследване на неплатежоспособност предполага наличието на действително задължение, което длъжникът не е изпълнил. Въззивният съд е извършил точно обратното – изследвал е финансовото състояние при включване в пасивите на сума от 49 000 лв., която не е доказано задължение и която първата инстанция напълно правилно е изключила. Така въззивният съд е построил анализа си върху несъществуващ факт, поради което неговият извод за неплатежоспособност е лишен от правна опора. Съдът на първа инстанция ясно е приел, че без доказано вземане не може да се премине към втората фаза на анализа, което е коректно приложение на материалния закон.

Всички тези правилни изводи на първоинстанционния съд са игнорирани или опровергани без основания от въззивния съд, който вместо това е конструирал своя собствена фактическа картина, неподкрепена от доказателствата. Въззивният съд е приел, че договор съществува, въпреки че съдебно установената неавтентичност на подписите изключва възможността за валидно волеизявление. Приел е, че активи са предадени, въпреки че липсва какъвто и да е доказателствен носител на фактическо предаване. Приел е, че задължение е възникнало, макар първата инстанция убедително да е приела, че такова основание липсва. Приел е, че счетоводните записи могат да заместят липсата на сделка, което противоречи на елементарни принципи на гражданското и търговското право. Приел е, че частичните плащания доказват сделка, без да изследва основанието за тях. Всичко това показва, че въззивният съд е достигнал до неправилен и необоснован краен извод.

ИСКАНЕ ПО СЪЩЕСТВО:

Моля да **ОТМЕНИТЕ** Решение № 558/11.11.25г. по т.д. № 20251001000706 по описа на САС, 11 търговски с-в.

Моля **ДА РЕШИТЕ СПОРА ПО СЪЩЕСТВО**, като постановите решение с което се:

1. **ПРИЗНАВА**, на основание чл.194, ал.2 от ГПК, за неистински договор за покупко-продажба на активи от 15.12.2020 г. и Приемо-предавателен протокол от 15.12.2020 г. и ги изключва като доказателства по делото.
2. **ОТХВЪРЛЯ** молба по чл.625 ТЗ от „ЕЛАН ЛТД 2“ЕООД с ЕИК 201923195 за откриване на производство по несъстоятелност спрямо „ЕЛАН ЛТД 11“ ЕООД с ЕИК 206297806.

Моля, на основание чл. 78 от ГПК, на доверителя ми да бъдат присъдени, направените във връзка с делото разноски пред СГС, САС и ВКС.

ПРИЛОЖЕНИЯ:

1. Платежен документ;
2. Договор за правна защита и съдействие ведно с пълномощно.

Anguelina Milocheva Todorova
Digitally signed by Anguelina Milocheva Todorova
Date: 2025.11.25 17:53:29 +02'00'

С уважение: .....

(адв. Тодорова)